

κοινού ως φιλολογική επιθεώρησης, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας
ὡς ἀπλοῦν οικογενειακὸν φύλλον, ἀποθηκεῖον κατὰ
μέγα μέρος ψυχολογικὰς καὶ ἡθοιοποιεῖς μεταφρά-
σεις· ὁ σημερινὸς αὐτῆς τύπος, οὐσιωδῶς διάφορος
τοῦ πρωτογενούς, προσῆλθε κατ' ἀκολουθίαν πολυε-
τοῦς βαθμιαίας ἐξελιξέως, ἥτις ὑφίσταται ἔτι καὶ
προβαίνει καὶ δὲν προσέλαβεν ἀκόμη παγίαν δια-
μόρφωσιν· εἰς τρόπον ὥστε ἡ «Ἑστία» ἐκτελεῖ συγ-
χρόνως δύο διαφόρους λειτουργίας· χρησιμεύει ἐν
ταύτῃ ὡς ἄχρουν ψυχολογικὸν ἀνάγνωσμα καὶ ὡς
ὄργανον διαδόσεως χρωματισμένων φιλολογικῶν ἔρ-
γων καὶ ἰδεῶν· διπλῇ λειτουργίᾳ καὶ λίαν μὲν χα-
ρακτηριστικῇ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων, ἅτινα δὲν
διεκρίθησαν ἀκόμη οὔτε ἐφθασαν εἰς τὴν αὐτοτέλειαν
εἰς ἣν διατελοῦσιν εἰς ἄλλας χώρας ἕνεκα μακρο-
χρονίου ἀναπτύξεως, ἀλλὰ καὶ ὅχι ὀλίγον ἐνοχλη-
τικῇ εἰς δύο τάξεις ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ἀποτελούντων
παρ' ἡμῖν τὸ χιμαίρικόν ὄν, τὸ κοινῶς, ἀλλ' ἀπροσ-
φυῶς καλούμενον Κοινόν. Ἡ μία τάξις σύγκειται
ἐκ τῶν ἀγαθῶν παντὸς φύλου, ἡλικίας καὶ ἐπαγ-
γέλματος ἀσπῶν, ποῦ στενωχωροῦνται καὶ ἀγανα-
κτοῦν διότι δὲν εὐρίσκουν πλέον εἰς τὰς στήλας τῆς
«Ἑστίας», ὅπως ἄλλοτε, ἀφθονον συγκομιδὴν γαλ-
λικῶν μυθιστορημάτων καὶ εὐφροσύνην καὶ γνώ-
σεων διασκεδαστικῶν, καὶ κἄπου κἄπου καὶ κανὲν
ποιηματάκι τοῦ καλοῦ παλαίου καιροῦ «ποῦ ὁ τόπος
εἶχε Μοῦσαν», κατὰ τὸν ἀσπῆρον στίχον ἐνὸς ποιη-
τοῦ, ὑμνολογούντος πρό τινας τὸν καιρὸν ἐκείνον· οἱ
ἀνθρωποι οὗτοι εὐνόητον ὅτι ὅσον καὶ ἂν ζοῦν με-
ταξὺ μας, ἀνήκουν ὁλοφύχως εἰς τὸν καλὸν παλαιὸν
καιρὸν ποῦ ἑθεωρεῖτο μέγα φιλολογικὸν γεγονός· ἡ
μετάφρασις ἐνὸς μυθιστορήματος τοῦ Σὺν ἢ τοῦ
Πενσὸν Δε Τεράϊλ, καὶ πρότυπον σοφοῦ καὶ μεγα-
λοφυῶς συγγραφέως ὁ μεταφραστής· πῶς νὰ μὴ
ἀνδιᾶσεν οἱ ἀνθρωποι ἀπὸ τὴν γλώσσῃν λ. χ. τοῦ
Ψυχάρη, ἀπὸ τὴν ποίησιν τοῦ Μακκρόβ, ἀπὸ τὴν
τέχνην τοῦ Πολυλᾶ, ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ Μητσάκη, ἀπὸ
τὸν κόσμον τοῦ Καρκαθίτσα, καὶ ἀπὸ τὴν λοιπὴν
εὐχαρακτήριστον παραγωγὴν τῶν πρεσβυτέρων ἢ
νεωτέρων συνεργατῶν τῆς «Ἑστίας», παραγωγὴν
τῆς ὁποίας ὁ καθεὶς ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ ψεγάδια εἰς τὰ
καθέκαστα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἡμπορέσῃ ν' ἀρνηθῇ, παρὰ
μὲ κίνδυνον νὰ παραλογισθῇ, τὴν μεγάλην ση-
μασίαν; Ἡ δὲ δευτέρα τάξις τῶν ἐνοχλουμένων,
πολὺ ἀραιοτέρα τῶν πρώτων, σύγκειται, ἀπλοῦ-
στατα, ἀπὸ τοὺς ἀνυπομόνους προσδευτικούς, ποῦ
ὅλο καὶ τὸ μέλλον ὀνειροπολοῦν, βδελύσσονται τὸ
παρελθόν, καὶ δὲν ἀρκοῦνται οὐδ' εἰς τὸ παρόν, ὑπά-
κεις τοῦτο ἐπιδεικνύει συμβιβαστικὰς διαθέσεις. Οὐ-
τοι μετ' ἀγαλλιάσεως θὰ ἐβλεπαν τὴν «Ἑστίαν»
ἐξαλείφουσαν καὶ τὰ τελευταῖα ἔχνη ποῦ τὴν συν-
δέουν μὲ τὸ παρελθόν καὶ μεταβαλλομένην εἰς πᾶν-
πλον ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων φιλολογικὴν Re-
vue. Εὐνόητον ὅτι ὅπως οἱ πρῶτοι στρέφονται πρὸς
τὰ μνημεία, οὕτω καὶ οἱ δεύτεροι ἀναζητοῦν ἄστρα
τῶν ὑποίων τὸ φῶς των δὲν ἐφθασεν ἀκόμη ἐδῶ κάτω,
παραγνωρίζουν δὲ καὶ οὗτοι τὸν μέγαν νόμον τῆς Ἑ-
ξελιξέως, ὅστις βαίνει βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Καὶ
εἰς τὸν νόμον τοῦτον, εἰς ὃν ἀπὸ τῶν μεγίστων μέχρι
τῶν ἐλαχίστων δουλεύουν πάντες, ὑπόκειται καὶ ἡ

«Ἑστία.» Αὕτη, ὡς φαίνεται προδήλως, βραδίξει
εἰς τὸν προορισμὸν τῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀρνηθῇ τὰς
ποικίλας ὑποχρεώσεις ποῦ τὴν συνδέουν πρὸς τοὺς
παλαιότερους καὶ τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς παντοίων
ἀποχρώσεων ἀναγνώστας τῆς. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ
τρίτη τάξις ἀνθρώπων· οὗτοι ἂν αἰσθάνωνται τὸν
ἔρωτα τῶν δευτέρων, ἀλλὰ δὲν συμμερίζονται τὴν
ἀνυπομονήσιν των· θεωροῦσι δὲ μέγα καὶ εὐόω-
νον σημεῖον τῶν καιρῶν τὸ ὅτι ἡ «Ἑστία», διχῶς
ν' ἀποβάλλῃ ἐντελῶς τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ
προσοικεῖται τὸν νέον κατ' ἔτος καὶ στενωτέρον,
μέχρις ὅτου πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τῶν προφητῶν.
Οἱ ἀμφιβάλλοντες ἄς ἀναδιψήσουν τοὺς δύο τόμους
τοῦ 1892 ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐρίσκεται συγκεντω-
μένη ποικίλη φιλολογικὴ ἐργασία, κατὰ ποσὸν σχε-
τικῶς ἴσως εὐαριθμῶς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ποιὸν αὐτῆς,
μετὰ τινων ἄλλων ἐκλεκτῶν δημοσιευμάτων τοῦ λή-
ξαντος ἔτους, ὅχι εὐκαταφρόνητος.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΓΙΑΤΙ;

Ποῦ ἰδῶ τὴν ἐλαφρότη σου, τὴν τόσο ξακουσμένην,
Ξανθοῦλα μου, ἀπὸ καλαμιά, θὰ πῇ ποῦ εἶσαι
φτειασμένην.

Καὶ πάλι ἀφ' τῇ σκληρότη σου, ὅποιον κι' ἂν τυρ-
ρανύῃς

ὦ! θὲ νὰ πῇ ἀπὸ σίδερο πῶς σ' ἐπλασεν ἡ φύσις.
Μ' ἂν εἶσαι φῶς μου καλαμιά, γιατί, ὥτω μὲ πόνο,
Ἐγὼ νὰ μὴν εἶμαι φωτιά, γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μόνο;
Καὶ πάλι ἂν εἶσαι σίδερο, γιατί στὴ δύναμί της
Ἡ φύσις δὲν ἐδιόριξε, νὰ γένω ἐγὼ μαγνήτης;

Circo d' Adria

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στὴν πόρτα στέκει ἡ μάννα μου καὶ τ' ἄσπρο της
τ' ἀχεῖλι

σὰ φύλλο τρεμουλιάζεται, σὰν ψάρι ποῦ σπαράζει.
Ἡ ἀδερφοῦλά μου «ἔχε γειά» μοῦ λέει μὲ τὸ μαντίλι,
μιὰ τὸ σαλέδει, κ' ἔπειτα στὰ μάτια της τὸ βάζει.

Κι' ὁ ἀδερφός μου ὡς στὴ γωνιά τοῦ δρόμου μὲ πη-
γαίνει,

μὲ πρόσωπο σὰ χαρωπὸ, μ' ἀθόλωτα τὰ μάτια·
μιὰ νιώθω, σὰ μ' ἀγκάλιασε, πῶς βράζει κι' ἀναδαίνει,
πῶς σπαρταροῦν τὰ σπλάχνα του καὶ γίνονται
κομμάτια.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ